

Per què vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei com a numerària auxiliar

Yukiko Kojima va néixer a Kyoto (Japó). Va estudiar Magisteri. Per motius professionals, la seva família es va traslladar a Pamplona, allí va conèixer l'Opus Dei i hi va demanar l'admissió com a Numerària Auxiliar. Actualment viu i treballa a Roma.

11/12/2008

Des de quan és de l'Opus Dei? com el va conèixer?

Vaig decidir formar part de l'Opus Dei l'11 d'octubre de 1996. Un any abans m'havia convertit al catolicisme. Vaig conèixer l'Opus Dei a través dels meus germans, que van estudiar al Col·legi Irabia a Pamplona, obra corporativa de la Prelatura. Allí van aconseguir un vídeo sobre Centres d'Ensenyament i Treball per si m'interessava. Em va agradar perquè coincidia amb el meu ideal d'estudiar i treballar alhora i, al novembre de 1995, vaig anar al centre d'estudi i treball de l'administració del Col·legi Major Goimendi, a l'Universitat de Navarra. Allí vaig veure l'esperit de l'Obra encarnat en les persones i vaig descobrir la importància de l'administració als centres de l'Opus Dei.

Què va ser allò que li va atreure de l'Opus Dei?

El que més em va cridar l'atenció va ser la possibilitat de viure seriosament la vida cristiana enmig del món, tractar Déu amb molta intimitat a través de les coses corrents, de la professió, i ajudar molta gent a descobrir i viure aquesta intimitat amb Déu.

Per què va demanar l'admissió com a numerària auxiliar?

Vaig descobrir una crida de Déu. Al principi, no percebia la importància del treball de la llar, mai se'm va passar pel cap dedicar-me professionalment a aquesta tasca. Pensava que aquesta feina era de menys categoria. Jo volia ser pintora com els meus pares o dedicar-me a alguna altra professió de servei als altres com metge o professora.

Allò que tenia clar era que la família és el més important en la vida d'una persona i cap altra ambició noble no podria competir amb aquest desafiament. D'altra banda, vaig entendre des del principi, que Déu ha volgut que l'Opus Dei sigui una família i que transmeti aquest ambient de família arreu del món; i que una família necessita una casa, una llar. Vaig pensar que tenia qualitats per ser numerària auxiliar i dedicar-me a l'atenció i cura dels centres de l'Opus Dei.

Llavors, quan considerava la possibilitat de dedicar-me a altres professions, que també són un servei directe a les persones, com la medicina o la docència, se'm van quedar molt enregistrades en l'ànima les paraules de Jesús: "Jo estic enmig de vosaltres com qui serveix". I vaig pensar que jo potser volia dedicar-me a un servei al meu gust, alguna cosa que pogués tenir més

rellevància que un treball de servei amagat i corrent als ulls de molts. Aleshores vaig fiar-me de Déu i de l'Obra.

Essent ja de l'Opus Dei, vaig estudiar Magisteri. Vaig escollir una carrera de diplomatura que m'aportés un coneixement general, i que pogués compaginar amb programes de formació professional específica i pràctica. També he estudiat piano.

Com descriuria el treball de la llar?

El més bonic de la meva professió és contribuir a crear un lloc de descans per als altres. Es tracta que la gent se senti a gust a casa, que la convivència sigui molt grata, que es pugui recuperar les forces per tornar al carrer, a la feina, amb una energia renovada. Amb afecte i amb esperit de superació pots donar moltes alegries i fer gaudir amb coses senzilles. És una feina que dóna vida

als altres sense que es noti molt. És com l'aigua o l'aire: normalment no agraïm que existeixin, però, ai! del dia que ens falti l'aigua o l'aire...!

De vegades es considera de poca categoria pel fet que és un treball que sembla efímer i rutinari. Es pensa: neteges i es torna a embrutar; prepares el menjar i en 30 minuts s'acaba allò que fas amb tant d'esforç. Un llibre que escrius perdura materialment en un volum, un quadre pot estar en un museu o decorant un espai, i a la ment de generacions d'homes. Però és una monotonia aparentment repetitiva, que també es dona -d'alguna manera- en tots els treballs. El prestigi el dones tu amb la teva manera de fer, de treballar. Es pot i s'ha de procurar un servei excel·lent.

Li sembla un treball amb futur?

És un treball imprescindible. Depèn de la consciència que es tingui d'allò

que és cada persona, de la seva dignitat, del valor i la importància que cadascú doni a la pròpia família. Una muller dóna prioritat a l'atenció de la seva llar en la mesura en què està enamorada del marit i estima els fills, i està convençuda que la seva família és el millor del món i dedicar-se principalment a casa seva el més important.

Me'n tristeix pensar que per incentivar aquest treball a la pròpia família fos necessària una remuneració econòmica, però penso que aquesta professió ha d'estar molt ben remunerada i tenir un adequat reconeixement social perquè contribueix a alguna cosa que és essencial en la societat: fer família. Hi ha serveis de manutenció de la casa, reparacions, instal·lació, etc. que la gent paga bé perquè els necessita i el mateix hauria d'ocórrer amb el treball de la casa perquè és necessari per a la salut i el

desenvolupament de la personalitat a la llar.

Caldria facilitar en diversos nivells – amb el suport d'organismes internacionals, de governs nacionals, etc.- que fos una opció professional real i no una càrrega per a l'economia familiar. Però encara hauria d'haver en el món –i n'hi ha- treballs que es fan per amor i no tant pel que es guanya.

En realitat, la satisfacció personal de qui el realitza lliurement i per amor no té preu.

**Ha estat al seu país recentment?
Com es considera al Japó el treball de la llar?**

L'última vegada fa un any.

Històricament els japonesos han valorat molt la família i això s'ha plasmat en unes tradicions culinàries riques i en altres detalls, com els arranjaments florals que fan molt

agradable la vida a casa i que s'han transmès de pares a fills. Ara, com en altres llocs del món, s'ha generalitzat molt el menjar ràpid. La gent va de pressa i més a la immediatesa.

M'agradaria que es redescobris el valor d'atendre la família -seria magnífic i molt necessari per a la gent d'avui- i que això es traduís a dedicar més temps; en concret, a la preparació d'aquests menjars, que a més de ser nutritius formen part del patrimoni cultural del meu país, i contribueixen a unir més als components de la família i els amics.

Com influeixen els ensenyaments de sant Josepmaria en el seu treball?

De sant Josepmaria vaig aprendre a conèixer i tractar Jesucrist i el valor santificador de la vida corrent. És per a mi un gran exemple d'esperit de servei.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/per-que-vaig-
demanar-ladmissio-a-lopus-dei-com-a-
numeraria-auxiliar/](https://dev.opusdei.org/ca/article/per-que-vaig-demanar-ladmissio-a-lopus-dei-com-a-numeraria-auxiliar/) (12/08/2025)